

1946 Oorlog, hagel en koningin Wilhelmina

In de vroege morgen van maandag 12 augustus 1946 was heel Meijel in rep en roer. Overal begonnen de rood-wit-blauwe vlaggen te wapperen, vaak met nog een oranje wimpel erbij. Bloemen, slingers, er groeide een feest in het dorp.

Bij het raadhuis in de Schoolstraat verzamelden de mensen zich.

Begeleid door zusters en onderwijzers stonden de jongeren met vlaggetjes rijen dik voor het gebouw, de ouderen aan de overzijde van de straat, op de grond, op karren of zelfs op de nok van een dak.

De leden van Jong Nederland in uniform met korte broek en gele stropdas zorgden voor de afzetting.

Vóór negen uur was heel Meijel present.

Wachten en kijken.

De zon scheen nauwelijks, het regende en de temperatuur kwam niet boven 17 graden.

Om kwart over tien reed de zwarte Bentley van koningin Wilhelmina de Schoolstraat in.

Tijdens haar tocht van drie dagen door Noord-Limburg wilde de koningin perse Meijel bezoeken, een van de door de oorlog zwaarst getroffen dorpen in Limburg.

Koningin Wilhelmina stapte uit, werd begroet door burgemeester Lins Sanders, deed haar bontmantel uit en nam bloemen in ontvangst.

Ze praatte met het meisje dat de bloemen aanreikte en een versje opzegde.

Terwijl ze het meisje bedankte, zag de koningin de gevolgen van de oorlogsmisère in Meijel en hoorde ze hoe de blijheid van de Meijelsen niets had van het uitbundig gejuich als bij de bevrijdingsfeesten.

Dat meldde later haar secretaresse Jeanette Geldens.

Wilhelmina nam ruim de tijd om vriendelijk zwaaiend contact met de Meijelsen te zoeken, voordat ze met de burgemeester en haar gevolg het raadhuis binnenliep.

Burgemeester Sanders vertelde hoe zwaar Meijel vooral in oktober en november 1944 door de oorlog getroffen was en hoe onbewoonbaar Meijel er in december 1944 uitzag met overal verwoeste huizen en boerderijen, met vernielde of meegenomen huisraad, vee en oogst. Hij schetste het oorlogsgeweld tussen 27 oktober en 17 november 1944. Natuurlijk herdacht hij er de meer dan veertig gedode Meijelsen en de meer dan vijftig gewonden.

Toen men in 1945 met meer dan 33 noodwoningen en meer dan 40 noodboerderijen Meijel weer een beetje bewoonbaar had gemaakt voor de ongeveer 2700 inwoners en het werk op de akkers weer had opgepakt, kwam de verschrikkelijke hagelnoodramp van zaterdag 8 juni 1946. De heren Gielen en Derckx van de Meijelse afdeling van de

Limburgse Land- en Tuinbouwbond maakten koningin Wilhelmina duidelijk dat de totale oogst van 1946 verloren gegaan was. Een totale schade van 329.523 gulden! Daar kon je in 1946 meer dan dertig huizen van bouwen.

De koningin duizelde van de cijfers en liet duidelijk merken hoe ze meeleeftde.

Ze ging naar buiten, praatte met mensen en stapte in haar auto.

Even voor elf uur reed ze naar de Hof, samen met burgemeester Lins Sanders.

Onderweg keek ze naar de vele zichtbare resten van oorlogsgeweld en zwaaide met vriendelijkheid naar ieder die ze opmerkte.

Ze stopte bij de familie Van de Kraan en hoorde het verhaal van de zoons Henk en Gerard. Die hadden zich op 27 oktober 1944 verstoppt op de hooizolder, maar de Duitsers staken huis en schuur in brand.

De jongens kwamen om.

Binnen in de noodwoning bekeek ze aandachtig de foto's van de omgekomen jongens en sprak haar medeleven uit.

Ze wilde ook zien, hoe de familie na de oorlog in een kippenhok gewoond had, hoe provisorisch de varkenshokken waren opgetrokken, hoe de hagelschade ook bij Van de

Kraan de oogst had verwoest. Het waren geen lange zinnen die ze zei, maar wel gemeend en steun gevend, voordat ze na haar wandeling door huis, hokken en akkers naar de straat terug kwam.

De koningin trok haar bontmantel weer aan, nadat de vele aanwezigen het Wilhelmus gezongen hadden.

Wat ze in Meijel had gezien, had op haar een diepe indruk gemaakt.

De mensen zagen het en lachten met een nieuwe lach.

Nagezwaaid vertrok de koningin in een stevig tempo naar Roggel.

Henk Willems